

det Samme vil blive Tilfælde med Frederikshavn. Jeg skal for min Part aldrig modsætte mig, at der bliver en Havn ved Frederikshavn for Export af Varer, som de nærmeste Egne kunne producere, men jeg vil strax bemærke, at det dog var muligt, at det kunde være andre Punkter paa Syllands Beskytst, som, hvis det skulde være det eneste Formaal, kunde tages i Betragtning, f. Ex. Hirtshals. Naar jeg berører Hirtshals, skal jeg strax væge mig imod at ville udtale Noget om vedkommende Kommission, hvortil jeg ikke er berettiget. Saa vidt jeg har forstaaet Ministerens Skrivelse til Kommissionen, var det kun dens Opgave at undersøge Forholdene i det nordlige Kattegat. Men det er dog ogsaa bekjendt, at der senere er fremkommet en Anmodning fra Hirtshals om, at dette Punkt maatte komme ind under Bepømmelsen, ligesom det ogsaa er vitterligt, at der allerede er anlagt en Mole ved Hirtshals, foreløbig ialtfald til Beskyttelse for Fiskebaade, en Mole, om hvilken den høitærede Indenrigsminister selv har udtalt paa sin Reise til Hirtshals iaar, at, naar der ikke strax blev foreslaaet nogen større Udvidelse ved Hirtshals, havde det sin Aarsag i, at denne Mole var anlagt som Prøve paa, om den kunde staa mod Storme, Bølgegang, Tilslanding osv. — Men naar denne Mole er anlagt der som Prøve — og jeg kan være ganske enig med den høitærede Minister i, at det er den forsigtigste og hensigtsmæssigste Maade at gaa frem paa — saa forekommer det mig, at, naar saa at sige Naturen i en Række af Aar har anstillet Prøve ved Frederikshavn, hvor der ikke alene har staaet en, men mange Moler, og denne Prøve er falden høit uheldig ud, hvilket Ingen kan modsig mig, da de forskjellige aarlige Bevillinger til Havnens Vedligeholdelse godtgjøre det, og naar man saa tilmed har en Havn som Esbjerg, ved hvis Anlæg der ikke toges Hensyn til de Søfryndiges Raad eller Ansfer, saa er det uheldigt at udvide Havnen til den af Ministeren foreslaaede Udstrækning. Det vilde forekomme mig langt mere hensigtsmæssigt, om man vilde gjøre et større Forsøg ved Hirtshals og eventuelt ogsaa andetsteds, idet man saa burde udstille Nødhavnsspørgsmaalet fra Exporthavnsspørgsmaalet, og saa følge den af Ministeren selv udtalte Regel, at man bør begynde langsomt og prøve sig frem. Naar jeg har sagt, at den høitærede Minister har udtalt sig som angivet ved Hirtshals, burde jeg maasse strax have tilføjet, at det er ifølge et Referat i en Avis. Jeg indrømmer, at det ikke er et tilstrækkeligt Bevis, men jeg har taget Referatet af „Berlingfke Tidende“ og da det aldrig er blevet modtaget, er jeg gaet ud fra, at det er korrekt. Skulde jeg henholde mig til, hvad der er udtalt i andre Aviser, saa kunde jeg derefter have anført, hvad jeg ikke tror. Ved at omtale den nævnte Rejse har idetmindste et Kjøbenhavns Blad refereret, at den høitærede Minister har sagt, at en stærk og

ved forskellige Midler drevne Agitation for Anlaget af en Nødhavn i Kattegatet ved Hirtsholmene havde blandt Andet hidtil gjort ham utilbøielig til at søge Bevilling til Paabegyndelsen af Havnearbejder ved Frederikshavn. Jeg gjentager, at jeg er overbevist om, at disse Ord ikke ere falske; men naar jeg har trukket dem frem, saa har jeg blot gjort det for at markere, at den Udtalelse, jeg før tillod mig at fremdrage, var tagen af „Berlingfke Tidende“. Det følger af sig selv, at der umulig kan være kommet saadanne Udtalelser fra den høitærede Minister, thi disse vilde da falske tilbage paa det geografiske Selfab, Teknisk Forening og alle de Foreninger, som have havt Interesse for den Sag og bragt den til offentlig Diskussion. Jeg skal endnu tilføje, at den Lov om uopdygtige Skibe, som med saamegen Iver er fremmet af den høitærede Minister, afgiver et varmt Vidnesbyrd om, at den høitærede Minister føler for Søfolkene, og da særlig gjorde Sit til at forhindre, at Flere end nødvendigt, kan jeg sige, gif under paa Havet. Frembringelsen af denne Lov med Regeringens Understøttelse maatte jo hos mig vække Formodninger om, at det samme Princip vilde være gennemgaaende ogsaa paa andre Omraader, og blandt alle disse andre Omraader netop særlig med Hensyn til Anlaget af en Nødhavn, hvis Formaal ubeløkkende eller hovedsagelig skulde være at frelse Skibe fra Havsnød; det vilde være en ganske naturlig Konsekvens. Som sagt, jeg har blot tilladt mig at fremdrage disse enkelte Punkter for at henlede navnlig Finantsudvalgets Opmærksomhed derpaa. Angaaende de Motiver, som ere anførte i Anmærkningerne til Finantsloven, maa jeg dog gjøre en enkelt Bemærkning, og den er meget kort. Det Raisonnement, som er ført her, er mig ikke i Diebliffet ganske forstaaeligt. Lige alle Punkterne skal jeg nu ikke, kun et eneste. Et Havneanlæg ved Skagen havde som bekjendt en stor Sympathi, jeg kan næsten sige, hos hele den danske Sømandsklasse. Dette Anlæg er imidlertid tilintetgjort, og det Raisonnement, paa Basis af hvilket denne Dødsdom er fældet, efter at det er udviklet, at det Helbigste vilde være om der laa saavel en Havn paa Osthyften som paa Vesthyften af Grenen, men at dette vilde blive for dyrt, og at man derfor vil holde sig til at bødømme Nytten af en Havn paa Osthyften, — lyder saaledes: „Den kan ikke blive bygget af to Grunde; den ene er den — jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse oplæse disse faa Linier af Motiverne —, at den ikke vil kunne være til synderlig Gavn for de Vest fra kommende Skibe, som paa Grund af Wind og Strøm ikke kunne komme op forbi Revet. Den anden er den, at det heller ikke kan være til Nytte for vestgaaende Skibe, som under haardt Veir have stoppet i Havnen, fordi disse ville have Banfkelighed med at komme tilssø derfra netop ved de Vindretninger,